

1 WYROK

2 WIMIENIU

2.1 RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2.2.0.0.0.1 Dnia 29 marca 2022 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Małgorzata Ziółka

Protokolant: prot. sąd Natalia Komorniczak

przy udziale oskarżyciela prywatnego R. P.

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2022 roku

sprawy **J. S. (S.), K. W. i E. C. (C.)**

oskarżonych o popełnienie przestępstwa z art. 212 § 1 i 2 k.k.,

z powodu apelacji, wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego oraz oskarżyciela prywatnego od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 14 czerwca 2019 roku sygnatura akt VIII K 603/16

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy w części dotyczącej uniewinnienia E. C.,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. R. kwotę 619,92 złotych brutto tytułem zwrotu kosztów obrony w postępowaniu odwoławczym nieuiszczonych nawet w części,

III. w powyższym zakresie, czyli kosztami sądowymi za postępowanie przed Sądem I instancji (1151,28 złotych z tytułu kosztów obrony z urzędu E. C. w postępowaniu pierwszoinstancyjnym), 1/3 kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (6,66 złotych) oraz kosztami związanymi z obroną E. C. z urzędu w postępowaniu odwoławczym (619,92 złotych), a także opłatę sądową za II instancję (200 złotych), w łącznej kwocie 1977,86 złotych obciąża oskarżyciela prywatnego R. P.,

IV. w pozostałym zakresie, to jest uniewinnienia J. S. i K. W., uchyla zaskarżony wyrok, w tym także punkty 3 i 4, i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu Poznań – Stare Miasto w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

/Małgorzata Ziółka/

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1395/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu z dnia 14 czerwca 2019 roku, sygnatura akt VIII K 603/16	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny oraz pełnomocnik oskarżyciela prywatnego	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o	

wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania	

	środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
XX		XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXX
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
XXXX	XXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXX	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
XXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu			
XXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX		

13.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1	<p>Obraza przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci art. 413 §1 pkt 5 i 6 k.p.k. oraz 5 § 2 k.p.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Niniejsza sprawa już po raz drugi podlega kontroli odwoławczej przez Sąd Okręgowy.</p> <p>J. S., K. W. i E. C. zostali oskarżeni o to, że w dniu 15 czerwca 2016 roku za pośrednictwem Internetu w portalu internetowym</p>			

(...) (...) na stronie internetowej <http://> (...) (...), (...) w artykule tam wyemitowanym podali nieprawdziwe treści pomawiające R. P. jakoby miał im dawać do podpisu puste kartki, które później zapełnił drukiem i miały one stać się weksłami, to jest pomówieniu R. P. o takie postępowania, które mogą go poniżyć w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego rodzaju działalności jaką jest obrót weksłami, tj. o czyn z art. 212 § 1 i 2 k.k.

(prywatny akt oskarżenia J. S., K. W. i E. C. wniesiony przez R. P., karty 1 – 3 tomu I akt VIII K 603/16)

Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu z dnia 14 czerwca 2019 roku, w sprawie o sygnaturze akt

VIII K 603/16
oskarżeni J.
S., K. W. i
E. C. zostali
uniewinnieni od
zarzucanego im
przestępstwa.

W uzasadnieniu
wyroku Sąd
Rejonowy
powołał się
zarówno na
nieusuwalne
wątpliwości
dowodowe, jak
i na brak
świadomości
oskarżonych co
do znaczenia
podpisywanych
dokumentów i
związanych z
tym zobowiązań,
jak również
nawiązał do
kontratypu z art.
213 §2 k.k.

(wyrok Sądu
Rejonowego
Poznań-Stare
Miasto w
Poznaniu z dnia
14 czerwca 2019
roku w sprawie
o sygnaturze
akt VIII K
603/16 wraz
z uzasadnieniem
– karty 783 –
784 oraz karty
790 - 804 tomu
IV akt VIII K
603/16)

Apelacje od
powyższego
wyroku wnieśli
oskarżyciel

prywatny R.
P. i jego
pełnomocnik
adw. M. S.,
zaskarżając
powyższy wyrok
w całości na
niekorzyść
wszystkich
oskarżonych.
Pełnomocnik
oskarżyciela
prywatnego
domagał się
uchylenia
zaskarżonego
wyroku i
przekazania
sprawy do
ponownego
rozpoznania
Sądowi I
instancji.

(apelacja
pełnomocnika
oskarżyciela
prywatnego R. P.
– adw. M. S.
– karty 812 –
815v tomu V akt
VIII K 603/16.,
apelacja własna
oskarżyciela
prywatnego R.
P., karty 830 –
832v tomu v akt
VIII 603/16)

Wyrokiem z dnia
28 listopada
2019 roku Sąd
Okręgowy w
Poznaniu w
sprawie o
sygnaturze akt
IV Ka 968/19
utrzymał w mocy
wyrok Sądu
Rejonowego

Poznań-Stare
Miasto w
Poznaniu z dnia
14 czerwca 2019
roku, wydany
w sprawie o
sygnaturze akt
VIII K 603/16.

W ocenie
ówczesnego
Sądu
Odwoławczego,
Sąd Rejonowy
prawidłowo
przeprowadził
postępowanie
dowodowe w
sprawie i
wyciągnął ze
zgromadzonych
dowodów
prawidłowe
wnioski, zgodnie
z art. 4,7
i 410 k.p.k.,
a argumenty
zawarte we
wnioskach
apelacyjnych
były bezzasadne,
w związku z
czym orzeczenie
należało
utrzymać w
mocy.

(wyrok Sądu
Okręgowego w
Poznaniu z dnia
28 listopada
2019 roku wraz z
uzasadnieniem,
karty 903 i 907
- 916 tomu V akt
VIII K 603/16)

Kasację od
wyroku Sądu
Okręgowego w

Poznaniu z dnia
28 listopada
2019 skierował
do Sądu
Najwyższego
pełnomocnik
oskarżyciela
prywatnego R.
P., zarzucając
zaistnienie
bezwzględnej
przyczyny
odwoławczej z
art. 439 §1
pkt 2 k.p.k. z
uwagi na fakt, że
Sąd Odwoławczy
rozpoznał
niniejszą sprawę
w składzie
jednoosobowym;
obrazę art. 433
§2 k.p.k. i art.
457 §3 k.p.k. w
związku z art. 7
k.p.k. polegającą
na zaniechaniu
prawkłowej i
wszechstronnej
kontroli
odwoławczej
poprzez
nierozważanie
wszystkich
zarzutów
apelacji i nie
odniesienie się
do nich w
uzasadnieniu
wyroku,
sporządzenie
uzasadnienia na
formularzu,
podczas gdy
winno ono być
sporządzone bez
formularza, przy
czym Sąd
Odwoławczy
sporządzając

uzasadnienie na formularzu nie odniósł się w ogóle do części podniesionych zarzutów, z kolei odnosząc się do innych wyciągnął sprzeczne ze sobą wnioski lub też takie, które w żaden sposób nie wynikają z materiału dowodowego. W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

(kasacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, karty 939 – 942v tomu V akt VIII K 603/16)

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2021 roku Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Okręgowego z dnia 28 listopada 2019 roku i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego

rozpoznania w
postępowaniu
odwoławczym.

(wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia 16 grudnia
2021 roku,
sygnatura akt
V KK 248/20,
karta 965 tomu
V akt VIII K
603/16)

W uzasadnieniu
swojego wyroku
Sąd Najwyższy
stwierdził, że nie
sposób uznać,
iż w sprawie
oskarżonych E.
C., J. S. i
K. W. zarzuty
apelacyjne
zostały poddane
rzeczywistej
kontroli
instancyjnej i
zostały w ogóle
rozważone przez
Sąd Okręgowy
w Poznaniu.
Sąd Najwyższy
wyjaśnił, że jeśli
sąd odwoławczy
uzna, że nie
może sporządzić
uzasadnienia
swojego wyroku
na formularzu
w sposób, który
zagwarantuje
stronie prawo
do rzetelnego
procesu
odwoławczego,
ma obowiązek
bezpośredniego
zastosowania
art. 91 ust. 2

Konstytucji RP i przedstawienia swojego stanowiska wraz z argumentacją w sposób tradycyjny, to jest z pominięciem formularza.

Jednak,, poza sytuacjami szczególnymi i zupełnie wyjątkowymi nie sposób uznać, że sama kwestia wyboru postaci uzasadnienia – tradycyjnej lub wynikającej z dyspozycji art. 99a k.p.k. - determinuje ocenę odnoszącą się do prawidłowej realizacji obowiązku należytej kontroli instancyjnej oraz zaprezentowania stosownej argumentacji w pisemnych motywach rozstrzygnięcia.

Sąd Najwyższy ponadto wskazał, że zarówno przy dokonywaniu oceny dowodów przez Sąd I instancji, jak i w toku kontroli instancyjnej,

pominięto zeznania autora publikacji o treści relacji uzyskanych od oskarżonych. Tymczasem świadek Ł. C. zeznał, że przygotowując swój artykuł wiernie wykorzystał wypowiedzi udzielone przez oskarżonych i nikt nie kwestionował zamieszczonych przez niego treści (k. 784). Sąd meriti odnotował wprawdzie istnienie dowodu z zeznań tego świadka, ale nie poddał ich rzeczywistej analizie. W apelacjach zakwestionowano szerzej brak oceny materiału dowodowego z punktu widzenia wiarygodności źródeł szczególnie przedstawiających odmienne wersje wydarzeń. W efekcie nie wiadomo komu i dlaczego nie dano wiary, co doprowadziło do zastosowania dyrektywy z art.

5 § 2 k.p.k.
bezkrytycznie
przepisanej
przez Sąd
Odwoławczy.
Sąd Najwyższy
stwierdził, że
skarżący
podnosili także,
iż skoro na
wekslu
opiewającym na
kwotę 100 000
złotych figurują
podpisy kilku
osób, to
oskarżeni J. S. i
K. W. nie mogą
jednocześnie
twierdzić, że
obaj podpisywali
puste kartki. Do
kwestii tej Sąd
Odwoławczy się
nie
ustosunkował,
tak jak i do
tezy skarżących
o istniejącej
możliwości
zbadania
autentyczności
podpisów
oskarżonych na
wekslu
znajdującym się
w aktach sprawy
cywilnej, chociaż
z przebiegu
tamtego
postępowania
sąd meriti
uczynił
argument
mający wspierać
jego
rozstrzygnięcie.
Sąd Najwyższy
podkreślił, że
w zwykłych

środkach
odwoławczych
skarżący
eksponowali też
znaczenie
dowodów z
nagrań
negocjacji
prowadzanych
między
oskarżonymi i
oskarżycielem
prywatnym na
temat
konieczności
podpisania
dodatkowego
weksła na
znaczną kwotę
100 000 złotych,
zabezpieczającego
spłatę
podstawowego
weksła, a także
obrazujących
informacje
przekazywane
oskarżonym na
temat znaczenia
tej czynności.
Brak
uwzględnienia
tych dowodów,
podważających
wersję obrony
oskarżonych i
Sądu I instancji
zarówno o
niepełnej
świadomości
warunków i
skutków
zawieranych
umów, jak i
o podpisywaniu
pustych kartek,
był
bezsprzecznie
kwestionowany
w apelacjach obu

oskarżonych.
Sąd Najwyższy zarzucił Sądowi Okręgowemu w Poznaniu, iż zignorował także ten zarzut i poza ogólnikowym stwierdzeniem, że prawidłowe są ustalenia Sądu I instancji (który w rzeczywistości niczego przecież nie ustalił) nie ustosunkował się do wywodów zaprezentowanych w środkach odwoławczych ani nie przedstawił jakichkolwiek argumentów potwierdzających, że w ogóle rozważył zarzut odnoszący się do analizy i oceny materiału dowodowego zaprezentowanej przez Sąd I instancji. Sąd Najwyższy wskazał, że Sąd Odwoławczy nie tylko nie odniósł się do zarzutu sprzeczności w rozumowaniu Sądu Rejonowego, który w swej argumentacji powołał się zarówno na nieusuwalne wątpliwości dowodowe, jak

i na brak świadomości oskarżonych co do znaczenia podpisywanych dokumentów i związanych z tym zobowiązań, by w końcu nawiązać do kontraktu z art. 213 §2 k.k., przedstawiając chęć ostrzeżenia innych osób, jako obronę uzasadnionego interesu, ale sam również tę rozbieżność powtórzył bez przytoczenia stosownych argumentów.

Sąd Najwyższy na marginesie podał, że w sytuacji, gdy oskarżeni byli informowani o zabezpieczającej funkcji drugiego weksla opiewającego na znaczną kwotę i o konieczności jego podpisania przed uzyskaniem od R. P. kwoty pieniędzy z pierwszego weksla, o którą się ubiegali, ich ewentualne ostrzeżenie innych osób o takiej praktyce oskarżyciela prywatnego,

połączonej z
egzekwowaniem
zobowiązania
wynikającego z
tej czynności, nie
mogło polegać
na
rozpowszechnianiu
informacji, że
tworzy on weksle
w oparciu o
puste kartki
podpisane
zresztą
bezrefleksyjnie
przez swoich
kontrahentów.
Niezależnie od
oceny tego
rodzaju
działalności
gospodarczej,
jaką prowadził
oskarżyciel
prywatny, to
przede
wszystkim
pomawianie go
w ten sposób,
jaki zarzucono
oskarżonemu
powinno zostać
poddane analizie
wynikającej z
treści
obowiązujących
przepisów. Sąd
Najwyższy
zarzucił Sądowi
Okręgowemu, iż
w uzasadnieniu
tego Sądu brak
jest
jednoznacznej
odpowiedzi na
pytanie, jaka
była w
rzeczywistości
podstawa
prawna

uniewinnienia
oskarżonych w
tej sprawie,
choć tej
właśnie kwestii
dotyczył jeden z
zarzutów
apelacyjnych. W
sprawie nie
została
wyjaśniona
zupełnie
zasadnicza
kwestia
podstawy
uniewinnienia
wszystkich
oskarżonych od
zarzutu
popelnienia
czynu o
znamionach
określonych w
art. 212 §1 i 2 k.k.

(uzasadnienie
wyroku Sądu
Najwyższego z
dnia 16 grudnia
2021 roku karty
965v – 969v
tomu V akt VIII
K. 603/16)

Sąd Okręgowy,
obecnie
rozpoznający
obie apelacje od
wyroku Sądu
Rejonowego
Poznań – Stare
Miasto z dnia
14 czerwca 2019
roku, dokonał
własnej oceny
kompletnego
materiału
dowodowego,
zgromadzonego
w niniejszej

sprawie przez Sąd I instancji, a w konsekwencji częściowo podzielił zaskarżone orzeczenie w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonej E. C., choć z jednego ściśle określonego powodu, o czym mowa będzie poniżej, natomiast odnośnie oskarżonych J. S. i K. W. uznał je za wadliwe, a - nie mogąc skazać tych dwóch oskarżonych - w tym zakresie zaskarżony wyrok uchylił i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W pierwszej kolejności Sąd Odwoławczy odniesie się do zarzutu pełnomocnika oskarżyciela prywatnego dotyczącego naruszenia przez Sąd I instancji art. 413 §1 pkt 5 i 6 k.p.k., które polegało, wedle skarżącego, na

zaniechaniu
obowiązku
redagowania
orzeczenia w
sposób
jednoznaczny i
zrozumiały,
wyrażającym się
w podaniu kilku
wzajemnie się
wykluczających
przesłanek
stojących za
uniewinnieniem
wszystkich
trzech
oskarżonych.

Zarzut ten,
zdaniem Sądu
Okręgowego, nie
jest zasadny.

Zgodnie z art.
413 § 1 pkt 5
i 6 k.p.k., każdy
wyrok powinien
zawierać:
rozstrzygnięcie
sądu oraz
wskazanie
zastosowanych
przepisów
ustawy karnej.

W przypadku
wyroków
skazujących do
ich istotnych
elementów,
stosownie do
treści art. 413 §
1 pkt 5 k.p.k.,
zaliczają się:
rozstrzygnięcie o
uznaniu winy,
wymierzeniu
kary i orzeczeniu
środków
karnych, zaś

ich brak jest
równoznaczny z
nie
odniesieniem się
do istoty sprawy,
a tego rodzaju
braków nie może
naprawić samo
tylko
uzasadnienie.
Zatem brak
takiego
rozstrzygnięcia
w wyroku
realizować
będzie
naruszenie tego
przepisu.

W sytuacji zaś
uniewinnienia
oskarżonych od
zarzucanego im
przestępstwa,
rozstrzygnięcie
polega właśnie
na stwierdzeniu,
że oskarżonych
uniewinnia się
od zarzucanego
im przestępstwa.
Zaś powody
takiego
rozstrzygnięcia
wyjaśnia
pisemne
uzasadnienie
wyroku
uniewinniającego.

Z kolei w myśl
art. 413 § 1
pkt 6 k.p.k., sąd
jest zobowiązany
zawrzeć w
wyroku jedynie
te przepisy
ustawy karnej,
które stosuje.
Ustawa karna,

o której mowa
w art. 413 §
1 pkt 6 k.p.k.,
jest zespołem
norm prawnych
określających
przestępstwa, to
jest czyny
zabronione pod
groźbą kary,
ustalających
zasady
odpowiedzialności
za te czyny
oraz kary i inne
środki - karne i
zabezpieczające.
Ustawą karną
jest akt prawny
w randze
ustawy,
zawierający
przepisy prawa
karnego
materialnego.
Zgodnie z tym
przepisem w
treści wyroku
winny być więc
wskazane
przepisy prawa
karnego
materialnego.

Ponieważ
zaskarżony
wyrok
uniewinnia
oskarżonych,
zatem ten punkt
wyroku nie mógł
zawierać
wskazania
zastosowanych
przepisów prawa
materialnego,
gdyż – zdaniem
Sądu I instancji
– wadliwie
uznano

postępowanie
oskarżonych
jako
wyczerpujące
znamiona
przestępstwa z
art. 212 § 1 i 2
k.k. W wyroku
uniewinniającym
nie wskazuje
się podstawy
takiego
rozstrzygnięcia,
gdyż temu służy
pisemne
uzasadnienie
wyroku
uniewinniającego.

Zatem
uzasadnienie
przez
pełnomocnika
zarzutu obraży
art. 413 § 1
pkt 5 i 6 k.p.k.
dotyczy właśnie
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku, a nie
wadliwości
sporządzenia
samego wyroku
uniewinniającego.

Bo to w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku podano
kilka wzajemnie
się
wykluczających
przesłanek
stojących za
uniewinnieniem
wszystkich
trzech
oskarżonych

Natomiast bez
wątpienia rację

mają apelujący,
że Sąd
Rejonowy, w
pisemnym
uzasadnieniu
swojego wyroku,
jako podstawę
uniewinnienia
oskarżonych
wskazał
równocześnie na
niedające się
usunąć
wątpliwości
dowodowe w
sprawie, brak
świadomości
oskarżonych co
do znaczenia
podpisywanych
dokumentów i
związanych z
tym zobowiązań,
jak również na
kontratyp z art.
213 § 2 k.p.k.
Sąd Rejonowy
nie ustalił zatem
jednoznacznego
stanu
faktycznego w
sprawie, zaś
takie
rozwiązanie jest
niedopuszczalne
i musiało zostać
poddane
korekcie w toku
ponownej
kontroli
odwoławczej.
Jak wskazał
Sąd Najwyższy,
z uzasadnienia
wyroku Sądu
meriti nie
wynika komu
i dlaczego nie
dano wiary, co
doprowadziło do

bezrefleksyjnego zastosowania dyrektywy z art. 5 § 2 k.p.k., zaś to nie powinno było zostać zaakceptowane przez Sąd Odwoławczy, który pierwszy raz rozpatrywał niniejszą sprawę.

Obecnie rozpoznający sprawę Sąd II instancji zauważył przy tym, że dla przyjęcia kontratypu z art. 213 § 2 k.k. warunkiem koniecznym jest ustalenie, że oskarżana osoba podnosi prawdziwy zarzut i czyni to w obronie uzasadnionego interesu społecznego.

Skoro zatem Sąd I instancji miał wątpliwości czyja wersja jest wiarygodna, to nie miał prawa, uzasadniając uniewinnienie, powoływać się na ten kontratyp.

Natomiast zasadny okazał się zarzut obrazy

<p>5 § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy, po dokonaniu własnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, wątpliwości takich nie dostrzegł, co doprowadziło go do utrzymania w mocy uniewinnienia E. C. z uwagi na zaistnienie kontratypu z art. 213 § 2 k.k. oraz do uchylene wyroku odnośnie J. S. i K. W. ze względu, iż - w myśl art. 454 § 1 k.p.k. – nie mógł ich skazać w instancji odwoławczej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny.			
<p>Omawiane zarzuty okazały się częściowo zasadne, choć ostatecznie wyrok uniewinniający J. S. i K. W. został uchylony, o czym poniżej. Natomiast zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k., choć zasadny, nie miał wpływu na utrzymanie w mocy wyroku uniewinniającego E. C. od zarzucanego jej czynu, gdyż w tym zakresie Sąd Okręgowy dokonał własnej oceny materiału dowodowego sprawy, co doprowadziło go do wniosku, że uniewinnienie E. C. jest słuszne.</p>			
Lp.	Zarzut		
2	<p>Obraza przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, to jest art. 410 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., (w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>zakresie wyroku uniewinniającego E. C. od zarzucanego jej czynu)</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacje pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, jak i samego oskarżyciela prywatnego, które zaskarżyły wyrok uniewinniający E. C. od popelnienia zarzucanego jej przestępstwa, okazały się jedynie częściowo zasadne. Natomiast ich wniesienie umożliwiło kontrolę instancyjną powyższego rozstrzygnięcia, która to kontrola wykazała, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy rzeczywiście nie dostarcza podstaw do przyjęcia winy</p>			

oskarżonej E.
C. w zakresie
zarzucanego jej
przestępstwa,
choć z powodów
innych aniżeli
przyjęte przez
Sąd I instancji.

Wbrew
odmiennym
wywodom
skarżących,
kontrola
instancyjna nie
potwierdziła aby
postępowanie
jurysdykcyjne
prowadzone w
kontrolowanej
sprawie wobec
E. C. było
obarczone
uchybieniami,
które mogłyby
mieć wpływ na
treść wyroku.
Sąd Rejonowy
procedował
bowiem w tym
zakresie z
poszanowaniem
art. 4 i 410
k.p.k. Wydanie
wyroku wobec
oskarżonej było
poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
głównej
całości kształtu
okoliczności
sprawy (art.
410 k.p.k.) i
to w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy (art. 2
§ 2 k.p.k.),

jak również stanowiło wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej (art. 4 k.p.k.).

Sąd Odwoławczy zaakceptował co do zasady dokonaną przez Sąd meriti ocenę dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonej E. C., które – zdaniem Sądu Okręgowego – są wiarygodne. W przeciwieństwie do zeznań w tym zakresie R. P. i N. P., którzy, co zrozumiale, zainteresowani byli podważeniem wiarygodności E. C. z obawy przed ewentualną odpowiedzialnością za stosowane praktyki związane z tzw. „czystymi kartkami”.

Oskarżona E. C. już w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez

Prokuraturę Rejonową w Świebodzinie, zainicjowanego właśnie przez oskarżoną zawiadomieniem z dnia 29 stycznia 2010 roku o możliwości popełnienia przestępstwa przez R. P. – tom I, k. 1-2 akt 3 Ds. 412/13, konsekwentnie zeznawała (k. 30, 46, 96, 155), że w dniu 7 sierpnia 2008 roku zawarła z pracownikiem biura (...) w Ś. umowę pożyczki na kwotę 776,08 złotych. Podczas zawierania tej umowy pojawił się oskarżyciel prywatny i podał jej do podpisania oraz wpisania numeru PESEL kartkę formatu A4, na której w górnej części po prawnej stronie znajdowała się kropkowana linia, pod którą widniał napis „podpis wystawcy” i nic poza tym (k. 30). Była to de facto czysta kartka papieru, zaś oskarżona nie została

poinformowana przez R. P., że stanowi ona weksel in blanco, co też później wyszło na jaw, a oskarżona została pozwana przez oskarżyciela prywatnego o zapłatę 40 000 złotych. Przy podpisywaniu owej kartki, która w późniejszym czasie okazała się wekslem, oskarżona, na swoje pytanie, została poinformowana przez R. P., że „to nic takiego a on resztę wypełni”. Oskarżona zatem nie miała świadomości, że podpisuje weksel i to na tak niebagatelną kwotę w porównaniu do wysokości pożyczki.

Sąd Okręgowy podkreśla, że E. C. przed złożeniem zeznań w ww. sprawie była pouczana o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Zgodnie natomiast z art.

233 §1 k.k.
kto, składając
zeznanie mające
służyć za dowód
w postępowaniu
sądowym lub w
innym
postępowaniu
prowadzonym
na podstawie
ustawy, zeznaje
nieprawdę lub
zataja prawdę,
podlega –
obecnie - karze
pozbawienia
wolności od 6
miesięcy do lat
8, a wówczas
- do 3 lat.
Zdaniem Sądu
Okręgowego,
oskarżona
składając
zeznania w
postępowaniu
przygotawczym,
prowadzonym
przez
Prokuraturę
Rejonową w
Świebodzinie,
zdawała sobie
sprawę, że za
nieprawdziwe
zeznania naraża
się na
odpowiedzialność
karną (i to
surowszą aniżeli
za czyn,
zarzucany jej w
obecnie
kontrolowanym
postępowaniu).
Tym samym
więc, zdaniem
Sądu
Okręgowego,
zeznania,

złożone przez
nią na potrzeby
kontrolowanej
sprawy,
stanowiące
wierne
odtworzenie jej
zeznań ze
sprawy 3
Ds.412/13,
przedstawiają
prawdziwą
wersję zdarzeń.

Poza tym, jak
wynika z akt
3 Ds. 412/13,
wersja
oskarżonej wcale
nie była
odosobniona. Z
zeznań szeregu
innych osób,
przesłuchanych
w tej sprawie,
a które nie były
w żaden sposób
powiązane z
oskarżoną,
wynika, że miały
podobne do
oskarżonej
doświadczenia z
podpisaniem
pustej kartki
przedstawionej
im przez R. P.,
która następnie
okazywała się
weksłem na
istotnie wyższą
kwotę, aniżeli
udzielona im
pożyczka. Tak
więc, również
i inne osoby,
zupełnie
niezwiązane z
niniejszą
sprawą, czuły się

pokrzywdzone
działaniami
oskarżyciela
prywatnego i tak
samo opisywały
jego
postępowanie.

To zaś, że sprawa
3 Ds. 412/13
do dziś dnia
nie doczekała
się zakończenia
i sformułowania
zarzutów wobec
R. P. nie
oznacza, że
zeznania tych
osób, w tym E. C.
nie są zgodne z
prawdą.

Przeciwnie, fakt
iż kilka osób,
zupełnie ze sobą
nie powiązanych
i do czasu
tej sprawy nie
wiedzących nic
o sobie, tak
samo opisywało
postępowanie R.
P. z „czystą
kartką”,
zdaniem Sądu
Okręgowego,
oznacza, że
osoby te, w tym
E. C., mówiły
prawdę.

Należy również
podkreślić, iż
weksel na
40.000 złotych
ma wypisaną
datę
wystawienia na
dzień 2 czerwca
2008 roku, a
więc ponad dwa

miesiące przed tym nim E. C. przyszła prosić o pożyczkę. Umowa pożyczki została zawarta przez oskarżoną z oskarżycielem prywatnym w dniu 7 sierpnia 2008 rok i to wówczas przedłożył on jej czystą kartkę do podpisania.

Powyższa rozbieżność dat również przemawia za wersją oskarżonej, gdyż irracjonalne byłoby podpisywanie weksła zanim zdecydowano się na wzięcie pożyczki, którą miałby zabezpieczać.

Wszystkie powyższe argumenty świadczą o tym, iż E. C. przedstawiła świadkowi Ł. C. przebieg zdarzeń, szczególnie dotyczący przedłożenia jej pustej kartki, która po jakimś czasie okazała się weksłem na 40.000 złotych, zgodny z

prawdą, co też
następnie
znalazło
odzwierciedlenie
w
przedmiotowym
artykule na
łamach portalu
internetowego(...)
(...). Oskarżona,
mówiąc prawdę,
nie miała -
zdaniem Sądu
Okręgowego -
na celu
zniesławienia
oskarżyciela
prywatnego, a
jedynie chciała
się podzielić z
opinią publiczną
swoją
prawdziwą
historią, jak
i sześciolatnim
bezsuktecznym
oczekiwaniem
na efekt
działania
organów
ścigania, ku
przestrodze
potencjalnych
przyszłych
klientów
oskarżyciela
prywatnego, o
czym jeszcze
poniżej.

Na marginesie
Sąd Okręgowy
wskazuje, iż
świadek Ł. C.,
autor objętego
aktem
oskarżenia
artykułu, zeznał,
iż przygotowując
swoją tekst

<p>wiernie wykorzystał wypowiedzi udzielone przez oskarżonych, w tym przez E. C. (karta 784 akt). Sąd Okręgowy nie widzi powodów, aby odmówić wiary zeznaniom tego świadka.</p> <p>Zatem, w kontekście powyższego, należy uznać, iż oskarżona przekazała Ł. C. prawdziwą, rzetelną informację, która następnie została przez niego opublikowana w Internecie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutów naruszenia prawa procesowego w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego E. C..</p>			
Lp.	Zarzut		
3	<p>Naruszenie przepisu prawa materialnego w postaci art. 213 §2 pkt 2 k.k. (w zakresie wyroku uniewinniającego E. C. od zarzucanego jej czynu)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Jak wynika z ocenionego przez Sąd Okręgowy, a zgromadzonego w sprawie kompletnego materiału dowodowego, oskarżona E. C., udzielając wywiadu</p>			

zamieszczonego
później na
portalu
internetowym
(...) (...),
mówiła prawdę,
twierdząc, że
oskarżyciel
prywatny dał jej
do podpisania
pustą kartkę,
którą później
została
uzupełniona
stosownym
tekstem i stała
się wekslem
opiewającym na
kwotę 40 000
złotych.

Oskarżona,
mówiąc o
powyższym Ł.
C., nie miała
zamiaru
zniesławienia
oskarżyciela
prywatnego, lecz
jedynie chciała
podzielić się
swoją historią z
opinią
publiczną,
jednocześnie
walcząc o swoje
interesy.

Oskarżona
działała ku
przestrodze
innych osób,
które mogłyby
paść ofiarą
nieuczciwych
działań
oskarżyciela
prywatnego.

Wobec
oskarżonej E. C.
zachodzi zatem

tw. kontratyp
dozwolonej
krytyki z art. 213
§2 pkt 2 k.k.,
zgodnie z którym
nie popełnia
przestępstwa
określonego w
art. 212 § 1
lub 2 k.k.,
kto publicznie
podnosi lub
rozgłasza
prawdziwy
zarzut służący
obronie
społecznie
uzasadnionego
interesu.

Kontratyp
dozwolonej
krytyki obejmuje
sytuacje, w
której podnosi
lub rozgłasza
się publicznie
prawdziwe
zarzuty służące
obronie
społecznie
uzasadnionego
interesu.

Sprawca
pomówienia
musi zatem
kierować się
szczególną
motywacją,
która ma być
oceniana
kompleksowo na
podstawie
całości kształtu
okoliczności, w
jakich został
zarzut
uczyniony.

Ocena działania
sprawcy krytyki

zależy zatem od określonej sytuacji i kontekstu, w jakim została ona poczyniona. Ponadto działanie sprawcy dozwolonej krytyki musi podlegać obiektywnym ocenom, czy faktycznie służyło obronie uzasadnionego społecznie interesu, a nie było jedynie jego subiektywnym poczuciem. Jeśli można obiektywnie uznać, że uczyniony zarzut krytyki rzeczywiście służył obronie społecznie uzasadnionego interesu, wówczas nie jest on bezprawny, nawet jeśli sprawca działał z pobudek wyłącznie osobistych, czy wręcz w złych intencjach i chodziło mu o poniżenie osoby pomówionej (J. Wojciechowski, Przepięstwa przeciwko czci, s. 1112). Ze społecznie uzasadnionym

interesem
będziemy
bowiem mieli
do czynienia
zarówno wtedy,
gdy sprawca
pomówienia
działa w celu
zachowania lub
polepszenia
dobra
wspólnego, ale
także i wtedy,
gdy ma na celu
ochronę dóbr
indywidualnych.
Słusznie bowiem
przyjmuje się, że
na gruncie art.
213 § 2 k.k.
chodzi o "interes
społecznie
uzasadniony", a
nie o "interes
społeczny",
którego zakres
znaczeniowy jest
znacznie węższy
(J. Raglewski,
w: Zoll (red.),
Kodeks karny, t.
2, 1999, s. 805).

Mając na
względnie
powyższe
rozważania,
należy przyjąć,
że wyłączną
podstawą
uniewinnienia
oskarżonej E. C.
od zarzucanego
jej czynu jest
przepis art. 213 §
2 pkt 2 k.k.

Wniosek

<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Jako że zarzut okazał się niezasadny brak było brak podstaw do uwzględnienia ww. wniosku.</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>4</p>	<p>Obraza przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, to jest art. 410 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. (w zakresie wyroku uniewinniającego oskarżonych J. S. i K. W. od zarzucanego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<i>im przestępstwa)</i>		
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Apelacja oskarżyciela prywatnego i jego pełnomocnika okazały się w tym zakresie zasadne i doprowadziły do uchYLENIA kontrolowanego rozstrzygnięcia w zakresie uniewinnienia J. S. i K. W. od zarzucanego im przestępstwa oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p> <p>Trafnie skarżący zarzucili Sądowi I instancji, iż zbagatelizował on treść nagrań rozmów oskarżyciela prywatnego z oskarżonymi J. S. i K. W. i to pomimo, iż wprost wskazał w uzasadnieniu swojego</p>			

zaskarżonego wyroku, że w „ w trakcie spotkań R. P. informował swoich potencjalnych klientów, iż de facto nie udzieli im pożyczki, lecz odkupi od nich weksle” oraz, że „ J. S. był świadomy zaciągania zobowiązań wekslowych i był w pełnym zakresie informowany o ich charakterze, był również informowany o dodatkowym zabezpieczeniu w postaci drugiego weksła na kwotę 100 000 złotych”, z kolei K. W. „był informowany o drugim wekslu na 100 000 złotych”. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego (vide stenogram z nagrań w aktach VIII K 603/16, tom II, k. 256-288v, jak również w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Zielonej Górze, sygnatura akt VII K 614/16 + płyta CD z

nagraniami) R. P., prawdopodobnie nauczony doświadczeniami z innych swoich spraw, zaczął nagrywać spotkania z klientami, co też uczynił w przypadku oskarżonych J. S. i K. W..

Analiza treści tych nagrań jednoznacznie wskazuje na to, że oskarżeni zostali bardzo dokładnie poinformowani przez R. P. o tym, że przed uzyskaniem od oskarżyciela prywatnego pieniędzy z pierwszego weksla będą musieli podpisać celem zabezpieczenia drugi weksel na 100.000 złotych. Przed podpisaniem wiedzieli, że podpisują weksle i zdawali sobie sprawę z konsekwencji niewywiązania się z zobowiązania wekslowego. Nie ma przy tym znaczenia, że oskarżyciel nie

tłumaczył
oskarżonym
bardzo
szczegółowo
istoty
zobowiązań
wekslowych, czy
procedury
dochodzenia
roszczenia z
weksli. Sąd
Odwoławczy
podziela
stanowisko
apelującego
pełnomocnika
oskarżyciela
prywatnego, jaki
samego R. P., że
skoro oskarżeni
J. S. i K. W. byli
poinformowani
o konieczności
podpisania
weksli, zaś
rozmowa była
nagrywana, to
nie ulega
wątpliwości, iż
oskarżeni
podpisywali
dokumenty,
czyli weksle na
te kwoty, co
do których byli
informowani.
Natomiast, gdy
poszli oni do
świadka Ł. C.
i powiedzieli
mu, że podpisali
puste kartki,
podsunięte im
przez R. P., a
nie weksle na
100.000 złotych,
to ewidentnie
kłamali, a tym
samym
działaniem

swoim
wyczerpali
znamiona
przestępstwa z
art. 212 § 1 i 2
k.k. .

Tym samym
Sąd Rejonowy
błędnie ocenił
wyjaśnienia
oskarżonych J.
S. i K. W.,
dając im wiarę,
a niezasadnie
odmówił wiary
zeznaniom
oskarżyciela
prywatnego, a
przede
wszystkim
nagraniom z
rozmów
oskarżonych z R.
P..

Sąd Okręgowy
oceniając
powyższy
materiał
dowodowy nie
dopatrzył się
żadnych
wątpliwości,
które należałoby
rozstrzygnąć na
korzyść
oskarżonych.

Zaś jako
zupełnie
niezrozumiałe
uznać należy
stanowisko Sądu
I instancji, że
treść nagrań
nie wskazuje,
że rzeczywiście
w ich trakcie
zostały
podpisane

stosowne
weksle. Przecież
tego właśnie te
nagrania
dotyczą.

Również Sąd
Najwyższy, w
uzasadnieniu
wyroku
uchylającego
poprzednie
rozstrzygnięcie
Sądu
Odwoławczego,
przesądził już to,
że w sytuacji, gdy
oskarżeni byli
informowani o
zabezpieczającej
funkcji drugiego
weksła,
opiewającego na
znaczną kwotę i
o konieczności
jego podpisania
przed
uzyskaniem od
R. P. kwoty
pieniędzy z
pierwszego
weksła, o którą
się ubiegali, to
ich ewentualne
ostrzeżenie
innych osób o
takiej praktyce
oskarżyciela
prywatnego,
połączonej z
egzekwowaniem
zobowiązania
wynikającego z
tej czynności, nie
mogło polegać
na
rozpowszechnianiu
informacji, że
tworzy on weksle
w oparciu o

puste kartki
podpisane
zresztą
bezrefleksyjnie
przez swoich
kontrahentów. A
Sąd Odwoławczy
z tym się zgadza.

Przekładając
powyższe na
realia niniejszej
sprawy
stwierdzić
należy, że Sąd
Rejonowy nie
wziął pod uwagę
i nie rozważył
całości kształtu
faktów
wynikających z
przeprowadzonego
na rozprawie
głównej
materiału
dowodowego,
który to materiał
na dodatek
ocenił dowolnie.
W konsekwencji
doprowadziło to
do braku
ustalenia
prawidłowego
stanu
faktycznego w
tym zakresie.

W zaistniałej
sytuacji
procesowej,
jedynym
rozstrzygnięciem,
jakie mogło
zapaść w
niniejszej
sprawie było
uchylenie
zaskarżonego
wyroku w części

<p>dotyczącej J. S. i K. W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Poznań-Stare Miasto w Poznaniu, o czym orzeczono w sentencji wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Opisane powyżej błędy w ocenie głównych dowodów osobowych oraz rzeczowych musiały doprowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku w części uniewinniającej K. W. i J. S., albowiem</p>		

<p>0.1 Zaskarżony wyrok w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonej E. C. od zarzucanego jej przestępstwa.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonej E. C. od zarzucanego jej przestępstwa jest ustalenie Sądu Okręgowego, w efekcie przeprowadzonej własnej oceny materiału dowodowego, iż odnośnie tej oskarżonej zaistniał kontratyp z art. 213 § 2 pkt 2 k.k., jak również brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 k.p.k., uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami</p>	

ocenionego przez Sąd Okręgowy, nie ma możliwości utrzymania w mocy wyroku uniewinniającego J. S. i K. W., a w instancji odwoławczej nie mogą oni zostać skazani.

**0.15.3.2.
Zapetrywania
prawne i
wskazania co
do dalszego
postępowania**

Sąd Rejonowy winien, zgodnie z regułami zawartymi w art. 7 k.p.k., dokonać wnikliwej i krytycznej oceny kompletnego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym w szczególności wyjaśnień ww. oskarżonych i nagrań rozmów oskarżonych z oskarżycielem prywatnym, a w następstwie tego powinien ustalić jednoznaczny stan faktyczny sprawy.

Sporządzając zaś pisemne uzasadnienie wydanego

<p>wyroku, Sąd Rejonowy winien, pamiętając o treści art. 424 k.p.k., dokładnie i szczegółowo przedstawić dokonaną przez siebie ocenę materiału dowodowego oraz ewentualnie wymierzoną oskarżonym karę, tak, aby rozpoznając ewentualne przyszłe apelacje, Sąd Odwoławczy mógł dokonać oceny prawidłowości rozumowania Sądu I instancji.</p> <p>Czyniąc powyższe, Sąd I instancji winien mieć także na uwadze zarzuty postawione w apelacjach oskarżyciela prywatnego i jego pełnomocnika.</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	

II	<p>Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 1651 ze zm.) w związku z §2 pkt 1, §4 ust. 1 i 3 oraz §17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. Poz. 1714) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. R. kwotę 619,92 złotych brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym nieuiszczonych nawet w części (dwie rozprawy apelacyjne).</p>	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	<p>Kosztami sądowymi za postępowanie przed Sądem I instancji (1151,28 złotych z tytułu kosztów obrony z urzędu E. C. w postępowaniu pierwszoinstancyjnym), 1/3 kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (6,66 złotych) oraz kosztami związanymi z obroną E. C. z urzędu w postępowaniu odwoławczym (619,92 złotych), a także opłatą sądową za II instancję (200 złotych), w łącznej kwocie 1977,86 złotych obciążono oskarżyciela prywatnego R. P. zgodnie z wynikiem postępowania odwoławczego w oparciu o art. 636 § 1 i 3 k.p.k.</p>	
7. PODPIS		
/Małgorzata Ziółka/		